

BÜYÜK PİŞMANLIKLAR

Zeki Sarıhan tarafından yazıldı.

Salı, 17 Ocak 2017 06:44 -

İnsanlar, partiler, hükümetler, devletler zaman zaman çok hatalı işler yaparlar. İçinde buldukları süreçte bunun yanlış bir davranış olduğunu kavrayamazlar da zaman ve gelişmeler bunun hatalı olduğunu kanıtlar. İşte o zaman herhalde yaptıklarından pişman olurlar. Kendilerine güvenleri olanlar bunu itiraf eder. Bir kısmı gerçeği teslim etmeyi kendisi, hükümeti ve devleti için küçüklük sayar.

Bugün anayasanın bazı maddelerini değiştirerek baştaki cumhurbaşkanına olağanüstü yetkiler tanıyan, Meclisi işlevsiz hale getiren iki partinin mensupları, hiç kuşumuz olmasın ki, Türkiye'nin başına gelen felaketleri görünce bundan pişman olacaklardır. Eğer bunu itiraf edecek cesaretleri olursa. Sanırım Abdülhamit de 1878'de Türk-Rus Savaşında Meclis'te hükümeti eleştiren sesler yükselince anayasayı askıya alıp Meclis'i dağıtmaktan pişman olmuştur. Bunu itiraf edip etmediğini bilmiyorum fakat bu hareketi, 30 yıl sonra ordunun ve gençliğin hürriyet için ayaklanmasına ve 31 yıl sonra (31 Mart 1909 gerici kalkışması bahane edilerek) tahttan indirilmesiyle sonuçlanmıştır.

İttihat ve Terakki şeflerinin, 1914'te Almanların bir emrivakisi ile devleti savaşa sokmaları ve hem devletin hem milletin mahvolmasına neden olmaları da onlarda bir pişmanlık duygusu yaratmış olmalıdır. Zira parti bu yenilgiden sonra kendi kendini feshetmiş, birinci derecede sorumlular yurt dışına kaçmış, hatta tehircideki inanılmaz olaylardan ötürü Ermeni intikamcılar tarafından yurt dışında katledilmişlerdir. Bu öyle pişmanlık yaratacak bir tarihtir ki, Sivas Kongresinde delegelerin İttihatçı olmadıklarına ilişkin kürsüde yemin etmelerine neden olmuştur.

1921'de İçlerinde Etem Nejat gibi çok değerli bir eğitimci de olan Mustafa Suphi ve arkadaşlarını Karadeniz'de hunharca katleden Yahya Kâhya da bundan pişmanlık duymuş olmalıdır. Çünkü itirafta bulunmasın diye bir yıl sonra kendisi de katledilmiştir!

Kurtuluş Savaşı sırasında bütün yazılarında ve İçişleri Bakanlığı sırasında Kuvayı Milliye düşmanlığı yapan Ali Kemal, zaferden sonra kaçırılıp Ankara'ya götürülürken İzmit'te sorgusu sırasında bu pişmanlığını itiraf etmişti. Onu orada linç ettiren Nurettin Paşa da bu vahşice hareketinden ötürü pişmanlık duymuş olmalıdır. Çünkü bu hareketi onun şeref hanesine yazılmamıştır.

Topal Osman, Trabzon Mebusu Ali Şükrü'yü siyasi nedenlerle boğduğuna herhalde pişman olmuştur. Bu pişmanlığını söylemeye bile vakit kalmadan feda edilmiş ve ölüsü Meclis önünde sallandırılmıştır.

1926 İzmir suikastı nedeniyle olayın faileri yanında, son kalan muhalifleri de tasfiye etmek için Kâzım Karabekir, Rauf Bey gibi isimlerin cezalandırılmak istenmesi, bir kısmının cezalandırılması, Karabekir'in inzivada iken yazdığı İstiklal Harbimiz kitabının matbaadan gasp edilerek kireç kuyusunda yakılması devlet katında pişmanlık doğurmuş olmalı ki, bu iki siyasetçi daha sonra mebus yapılmış, hatta Karabekir Meclis başkanlığına getirilmiştir.

12 Martçıların ve 12 Eylülcülerin zalim yüzü ortaya çıktıktan sonra uyguladıkları zulüm ve işkencelerle övündüklerini gören, duyan var mı?

1945'te Tan Matbaa'sını tahrip edenler, 1938'de Türkiye'nin en büyük şairini 28 yıl hapse mahkûm edenler, Sabahattin Ali'yi katlettirenler, 1955'te 6-7 Eylül olaylarıyla İstanbul Rumlarının mallarını yağmalatanlar da herhalde "Biz ne yaptık!" diyerek derin bir pişmanlık duymuşlardır. Muhalefeti susturmak için Meclis'te Tahkikat Komisyonu kuranlar, "Vatan Cephesi" adında bir yandaşlar kitlesi ilan edenler de.

BENİM PİŞMANLIKLARIM

Herkes gibi benim de pişmanlıklarım var. Geçmişe baktığımda "onu keşke öyle değil de şöyle yapsaydım, şunu yapmasaydım, öyle söylemeseydim" dediğim olmuştur. Bunların sayısı da az

BÜYÜK PİŞMANLIKLAR

Zeki Sarıhan tarafından yazıldı.

Salı, 17 Ocak 2017 06:44 -

değildir. Hepsini sıralamak zaman alır ve bu sütuna sığmaz. Bir örnek olsun diye bunlardan birini anmakla yetineceğim. Onu birinci sıraya almamın nedeni yıllardır ara sıra aklıma gelmesi ve beni rahatsız etmesidir.

38 yıl önceydi. 1969 yılı başında Gazi Eğitim Enstitüsünün Öğrenci Derneği seçimlerini Toplumcular Grubu olarak kazanmıştık. Okulun kantin işletmesinin gelirleri derneğe aitti. Bunun gibi okula kaydolan her öğrenciden üye ödentisi ve öğrenci pasolarından da bir ücret alıyorduk. Yani derneğin düzenli gelirleri vardı.

Derneğin sayman olan yönetim kurulu üyesi, bir gün beni şöyle bir kenara çekerek bir öneride bulundu. "İstersen, dernek gelirlerinden bir kısmını ikimize aktarabilirim" dedi!

Düşünebiliyor musunuz, sosyalist bir anlayışı savunan bir kurulun üyesi, dernek gelirleri üzerinde kalem oynatarak yolsuzluk yapmasına izin vermemi öneriyor! (Her devrimci veya sosyalist görüneni öyle saymayın, bunu içselleştirip içselleştirmedicine de bakın!)

Tabii beynimden vurulmuşa döndüm ve o saniye "Sen ne diyorsun arkadaş!" diye onu tersledim.

Fakat o kadar! Pişmanlığımın nedeni, bu konuyu yönetim kuruluna götürmemem ve onun görevine son vermememdir. Vicdanımı kanatır durur...

Ayakkabı kutularında gayri meşru olarak elde edilmiş milyonlarca dövizle yakalanan ve bir kısmına el konulmuş bu parayı iktidar gücüyle faiziyle birlikte geri alan iktidar sahipleri ve yakınları, henüz itiraf etmemekle birlikte bundan herhalde pişmanlık duymuşlardır. Kim bilir, belki de bu pişmanlıklarını, Meclis'teki çoğunluklarına dayanarak diktatörlük yaratan şu anayasa değişikliği kararlarıyla birlikte itiraf edeceklerdir.

Gelecekte... "Bade Harabel Basra!" (15 Ocak 2017)